

*Měla jsem život,
pro který by člověk
byl schopen i zabít...*

HRA LŽÍ

NIKDY V ŽIVOTĚ

SARA SHEPARDOVÁ

AUTORKA SÉRIE

Roztomilé malé lhářky

...pak to někdo udělal.

HRA LŽÍ
NIKDY V ŽIVOTĚ

A large, intricate black line-art flourish that frames the title text. It consists of multiple overlapping loops and swirls, creating a symmetrical, ornate border.

HRA LŽÍ

NIKDY V ŽIVOTĚ

SARA SHEPARDOVÁ

Přeložila Michaela Krýsllová

Vydáno nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *Never Have I Ever*

(Published by HarperTeen, New York)

přeložila © 2013 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Foto na obálce © 2011 by Gusavo Marx/Mergeleft Repts, Inc.

Grafická úprava obálky: Liz Dresner

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074616833

Čistá a prostá pravda je zřídka čistá a nikdy prostá.

OSCAR WILDE

PROLOG

ŽIVOT PO SMRTI

Jakmile zemřete, začnou vám scházet úplné maličkosti. Nádherný pocit, když jste unavení vklouzli do postele, svěží vůně arizonského vzduchu po bouřce v období monzunových dešťů, chvění žaludku, když jste ve škole na chodbě zahlédli kluka, do kterého jste byli zamilovaní. Těsně před osmnáctými narozeninami mě můj vrah o všechny tyhle věci připravil.

A díky osudu – a vyhrožování vraha – mi do života vstoupila znovunalezená sestra-dvojče Emma Paxtonová.

Když jsem před dvěma týdny zemřela, nakoukla jsem do Emmina světa – a byl tak odlišný od mého, jak si jen dokážete představit. Od té chvíle jsem viděla všechno, co viděla Emma, šla jsem tam, kam šla ona... a nespouštěla jsem z ní oči. Dívala jsem se, když si mě našla na Facebooku a kdosi neznámý ji mým jménem pozval na návštěvu. Sledovala jsem ji, jak cestuje do Tucsonu s tajnou nadějí, že se my dvě ztracená dvojčata dáme dohromady. Pozorovala jsem své kamarádky, když ji v domnění, že jsem to já, přepadly a zatahly na večírek. Stála jsem vedle ní, když dostala lístek se vzkazem, že jsem mrtvá – a že jestli se za mě přestane vydávat a někomu prozradí, kdo skutečně je, přijde na řadu ona.

Dneska jsem se dívala, jak si Emma natahuje mé oblíbené tenké bílé tričko a na vystouplé lícni kosti si nanáší mou třpytivou tvá-

renku NARS. Nemůžu říct ani slovo, když se souká do mých těsných džínů, v nichž jsem trávila víkendy, nebo se přehrabuje v mé šperkovnici z třešňového dřeva a vytahuje můj oblíbený stříbrný medailonek, co vrhá po pokoji duhové barvy, když na něj dopadne světlo. A jen tiše sedím, když Emma píše mým nejlepším kamarádkám Charlottě a Madeline zprávu potvrzující plány na společný oběd, i když já bych ji formulovala jinak. Nicméně Emma mě má v podstatě dokonale zmáknutou – skoro nikdo si nevšiml, že to nejsem já.

Emma pokládá můj telefon a v obličeji má úzkostný výraz. „Kde jsi, Sutton?“ šeptá nervózně, jako kdyby věděla, že jsem nablízku.

Kéž bych jí mohla poslat ze záhrobní vzkaz: *Jsem tady a takhle jsem přišla o život. Až na to, že když jsem umřela, moje paměť umřela se mnou. Tu a tam mi probleskne před očima, kdo jsem byla, ale souvisejších a podrobnějších okamžiků se zatím vynořilo pouze několik. Moje smrt je pro mě stejnou záhadou jako pro Emmu. V hloubi duše vím jenom jediné – cítím to v kostech – že mě někdo zabil. A že ten někdo sleduje Emmu na každém kroku stejně jako já.*

Děsí mě to? Ano. Ale prostřednictvím Emmy jsem dostala příležitost zjistit, co se odehrálo v posledních chvílích, než jsem naposledy vydechla. A čím víc se dozvídám, kdo jsem byla a jaká jsem měla tajemství, tím víc si uvědomuji, jaké nebezpečí hrozí mé znovunalezené sestře.

Moji nepřátelé jsou všude. A občas vykoukne na povrch, že největší hrozbou jsou pro nás ti, které podezíráme nejméně.

ŠŤASTNÝ ŽIVOT

„Zavedu vás na terasu.“ Opálená hosteska s nosem jak knoflík popadla čtyři jídelní lístky vázané v kůži a pochodovala jídelnou sportovního klubu La Paloma v arizonském Tucsonu. Emma Paxtonová, Madeline Vegová, Laurel Mercerová a Charlotte Chamberlainová se za ní proplétaly kolem stolů obsazených muži ve světle hnědých sakách a kovbojských kloboucích, ženami v tenisovém bílém oblečení a dětmi přežvykujícími krutí biopárky.

Emma sebou plácla do boxu na verandě a prohlížela si vytetovaný čínský znak na krku odcházející hostesky – nejspíš znamenal něco naivního, jako *víra* nebo *harmonie*. Z terasy byl výhled na pohoří Catalina a každý kaktus a balvan tvořil v dopoledním slunci ostrý reliéf. O pár metrů dál stáli golfisté kolem odpaliště a promýšleli si údery nebo kontrolovali BlackBerry. Než Emma přijela do Tucsonu a převzala život svého dvojčete, tak jedinou zkušenost k blížící se návštěvě sportovního klubu posbírala, když pracovala jako obsluha na mini golfovém hřišti na předměstí Las Vegas.

Já naopak tohle místo znala jako své boty. Jak jsem tu teď seděla – neviditelná a přivázaná k sestře jak nafukovací balonek k zápěstí malé holčičky – najednou jsem pocítila záchvěv paměti. Když jsem v téhle restauraci jedla naposledy, vzali mě sem rodiče na oslavu – měla jsem totiž na vysvědčení samé dvojky, což byl v mém pří-

padě nevídaný úspěch. Vůně paprik a vajíček vyvolala vzpomínku na mé oblíbené jídlo – huevos rancheros, které tu dělali s nejlepším chorizem v celém Tucsonu. Co bych dala za jediné sousto!

„Čtyřikrát rajčatovou šťávu s limetkou,“ zacvrlikala Madeline na servírku, která si přišla pro objednávku. Když zas servírka odkrácěla, Madeline narovnála záda do pózy baletní divy, přehodila neposedné černé vlasy přes rameno, zalovila v kabelce s trásněmi a vytáhla stříbrnou placatku. Zatřepala s ní, až tekutina uvnitř zašplouchala. „Můžeme si udělat Bloody Mary,“ nadhodila a spiklenecky mrkla.

Charlotte si strčila pramen zrzavých vlasů za pihovaté ucho a uculila se.

„Bloody Mary by mě odrovnala.“ Laurel se štípla palcem a ukazovákem do opáleného nosíku. „Ještě jsem po včerejšku úplně nevystřízlivěla.“

„Večírek se rozhodně vydařil.“ Charlotte zkoumala svůj odraz na spodní straně lžice. „Co myslíš, Sutton? Uvedly jsme tě náležitě do dospělosti?“

„Jak to může vědět?“ Madeline šťouchla do Emmy. „Vždyť tam polovinu času vůbec nebyla.“

Emma polkla. Zatím si nezvykla na škádlivé popichování Suttoniných kamarádek, jaké se rodí z mnohaletého přátelství. Ještě před dvěma a půl týdny žila v pěstounské rodině v Las Vegas, kde tiše trpěla ve společnosti oplzlého nevlastního bratra Travis a celebritami posedlé nevlastní matky Clarice. Pak objevila na internetu video, na němž někdo škrtil dívku, co vypadala přesně jako ona, včetně oválného tvaru obličeje, vystouplých lícních kostí a modrozelených očí měnících barvu podle světla. Když Emma tajemnou dvojnici kontaktovala a zjistila, že jsou se Sutton jednovaječná dvojčata, nadšeně se vypravila autobusem do Tucsonu a nemohla se dočkat, až se s ní setká.

Ovšem hned druhý den se Emma dozvěděla, že Sutton byla zavražděna – a pokud nezaujme její místo, přijde na řadu ona. Ačkoli Emmě se přičilo žít ve lži a naskočila jí husí kůže pokaždé,

když ji někdo oslovil „Sutton“, v podstatě neměla na vybranou. Ale to ještě neznamenalo, že hodlá tiše sedět a tělo své sestry nechá někde tlít. Rozhodla se Suttonina vraha vypátrat – a to za každou cenu. Nejenže si vrah zasloužil spravedlivý trest, ale pro Emmu to byl jediný způsob, jak získat zpátky svůj život a zároveň i šanci udržet si novou rodinu.

Servírka přinesla čtyři rajčatové šťávy, a jakmile se otočila zády, Madeline odšroubovala víčko placatky a do každé sklenky nalila trochu čiré tekutiny. Emma si přejela jazykem zuby a v žurnalistické hlavě se jí vylouppl novinový titulek: *Nezletilé dívky přistiženy, jak se opíjejí v místním sportovním klubu*. Suttoniny kamarádky si zahrávaly. A to ve více směrech.

„Tak co, Sutton?“ Madeline posunula jednu říznutou rajčatovou šťávu k Emmě. „Vysvětlíš nám, proč jsi utekla z oslavy vlastních narozenin?“

Charlotte se naklonila dopředu. „Nebo kdybys nám to prozradila, musela bys nás zabít?“

Při slově *zabít* Emma ucukla. Madeline, Charlottu a Laurel totiž považovala za hlavní podezřelé ze Suttoniny vraždy. Kromě toho se Emmu někdo pokusil uškrtit Suttoniným řetízkem, když dívky minulý týden nocovaly u Charlotte, a násilník buď dokázal vypnout čttná poplašná zařízení domu... anebo už byl uvnitř. A na včerejší oslavě narozenin Emma objevila, že škrticí video natočily Suttoniny kamarádky. Jednalo se o kanadský žert; holky si založily tajný klub zvaný Hra lží a bavily se tím, že naháněly hrůzu děsivými srandičkami sobě navzájem i ostatním spolužákům. Ale co když měly v úmyslu dotáhnout tenhle vtíp mnohem dál? Tenkrát je vyrušil Ethan Landry, ale třeba Sutton zamordovaly později.

Emma si pořádně lokla rajčatové šťávy říznuté vodkou, aby si uklidnila nervy, a vžila se do role Sutton – drzé a popudlivé holky, na kterou si nikdo nepřišel. „Hmmm, vám se po mně stejskalo? Nebo jste se bály, že mě někdo odvedl do pouště a nechal mě tam zdechnout?“ Přejela pohledem tři obličejů před sebou a snažila se odhalit alespoň malý náznak přiznání nebo viny. Madeline si olu-

povala z nehtů oprýskaný broskvový lak. Charlotte s ledovým klidem usrkávala Bloody Mary. Laurel upírala zrak na golfové hřiště, jako kdyby tam právě zahlédla někoho známého.

Pak zanotoval Suttonin iPhone. Emma ho vytáhla z kabelky a podívala se na displej. Přišla zpráva od Ethana. JAK SE MÁŠ PO VČEREJŠÍ NOCI? KDYBYS NĚCO POTŘEBOVALA, DEJ MI VĚDĚT.

Emma zavřela oči a představila si Ethanův obličej, jeho havraní vlasy a pohled v azurově modrých duhovkách – takhle se na ni ještě nikdy žádný kluk nedíval. Tělo jí zalila touha a úleva.

„Kdo ti píše?“ Charlotte se naklonila přes stůl, div že se řadry nenapíchl na kaktusovou výzdobu. Emma zakryla displej dlaní.

„Ty se červenáš!“ Laurel zamířila na Emmu ukazováčkem. „Máš nového kluka? Proto jsi včera večer Garrettovi utekla?“

„To je jenom máma.“ Emma zprávu honem vymazala. Suttoniny kamarádky by v životě nepochopily, proč z oslavy svých narozenin odešla s Ethanem, tajemným klukem, kterého zajímalo víc hvězdárství než popularita. Ale Ethan byl zatím ten nejrozzumnější člověk, kterého v Tucsonu potkala – a jediný věděl, kdo Emma opravdu je a co tady dělá.

„Takže k čemu přesně došlo s Garrettem?“ Charlotte našpulila lesklé, ostružinově namalované rty. Podle toho, co Emma za uplynulé dva týdny zjistila, Charlotte měla z téhle čtyřčlenné dívčí party nejpanovačnější povahu – a taky si byla nejméně jistá svým vzhledem. Chodila šíleně zmalovaná a mluvila přehnaně nahlas, jako by se bála, že by ji jinak nikdo neposlouchal.

Emma rýpala brčkem do ledu na dně Bloody Mary. Garrett. *No dobře.* Garrett Austin byl Suttonin přítel – nebo spíš *bývalý* přítel. Včera večer chtěl darovat Sutton k osmnáctinám své roztoužené nahé tělo a balíček kondomů.

Vidět otřesený výraz v obličejí mého kluka, když ho Emma odmítla, opravdu bolelo. Mohla jsem jen hádat, jaké to bylo, když jsme spolu chodili, ale věděla jsem jistě, že náš vztah nebyl kanadský žertík. Ačkoli přesně to si teď Garrett nejspíš myslel.

Laurel přimhouřila křišťálově průzračné oči a srkla si nápoje.

„Proč jsi mu zdrhla? To vypadá tak strašně, když se svlíkne? Má snad tři bradavky?“

Emma zavrtěla hlavou. „Nic takovýho. Jde o mě, ne o něho.“

Madeline vzala brčko, stáhla z něj obal a foukla jím směrem k Emmě. „Měla by ses poohlídnout po nějakým náhradníkovi. Za čtrnáct dní je absolventské večírek, tak by to chtělo fofrem někoho sbalit, než budou všichni slušný kluci zadaný.“

Charlotte se ušklíbala. „Jako kdyby ji *tohle* někdy odradilo.“

Emma sebou škubla. Sutton loni přebrala Garretta Charlottě.

Neprojevila jsem se zrovna jako nejlepší kamarádka, připouštím. A soudě podle toho, že Charlotte měla desky zápisníku počmárané Garrettovým jménem a jeho fotky schované pod postelí, očividně do něho pořád byla zabouchnutá – což se mi zdálo jako dost dobrý důvod, proč by mě viděla radši mrtvou.

Na kulatý stolec padl stín. Nad dívkami stál muž s ulíznutými černými vlasy a oříškově hnědýma očima. Límeček u modrého trička měl tak naškrobený, že div nekřupal, a khaki kalhoty dokonale vyžehlené.

„Tati!“ vyjekla Madeline. Hlas se jí zatřásl a sebejistota holky dršňáčky se rázem rozplynula. „Já-já nevěděla, že tady dneska budeš!“

Pan Vega přešel pohledem poloprázdné sklenice na stole. Nosní dírky mu zacukaly, jako kdyby cítil alkohol. Na tváři mu sice zůstal úsměv, ale čišela z něj faleš, což Emmu zneklidňovalo. Připomínal jí Cliffa, jednoho z jejích pěstounů, který v zaprášeném autobazaru poblíž utažských hranic prodával ojeté vozy a během pěti vteřin se dokázal proměnit z prchlivého, výbušného otce v úlisného, podlézavého prodejce.

Pan Vega ještě chvílku mlčel, pak se naklonil a chňapl Madeline za holé nadloktí. Madeline se lehce příkrčila.

„Objednejte si, co chcete, děvčata,“ pronesl tichým hlasem pan Vega. „Já to platím.“ Nato udělal čelem vzad a odpochoval směrem k cihlové klenuté bráně na golfové hřiště.

„Díky, tati!“ křikla za ním Madeline a hlas už měla pevnější.

Když odešel, Charlotte pokradmo koukla na Madeline a váhavě zamumlala: „To je od něho milý.“

„To jo.“ Laurel objížděla ukazováčkem zoubkovaný okraj talíře a očnímu kontaktu s Madeline se vyhnula.

Všechny vypadaly, jako by chtěly ještě něco říct, ale neodvážily se – raději mlčely. Rodina Vegových byla zahalena tajemstvím. Krátce předtím, než Emma přijela do Tucsonu, zmizel Madelinin bratr Thayer a Emma všude narážela na plakáty s jeho fotkou a oznámením, že se pohřešuje.

Na okamžik se jí zastesklo po předchozím životě – po životě *v bezpečí*. Nikdy si nepomyslela, že by se jí po pěstounské péči mohlo stýskat. Jela do Tucsonu s představou, že tu najde všechno, po čem vždycky toužila: sestru a opravdovou rodinu. Místo toho našla rodinu, která byla neúplná, aniž by její členové o tom měli tušení, mrtvé dvojče, jehož život jí připadal čím dál tím komplikovanější, a potenciální vrahy číhající za každým rohem.

Polilo ji horko – tohle tiché napětí už na ni bylo příliš. Vstala a s hlasitým zašramocením odstrčila židli od stolu. „Hned jsem zpátky,“ zahučela a odkráčela skleněnými dveřmi k toaletám.

Vešla do prázdné místnosti vybavené zrcadly, luxusními koženými pohovkami v barvě koňaku a dřevěným košem napěchovaným laky na vlasy Nexxus, tampony Tampax a malými lahvičkami gelu na ruce Purell. Vzduchem se linula vůně parfému a z reproduktorů hrála klasická hudba.

Emma se usadila na židli u jednoho z toaletních stolků a zadívala se do zrcadla. Z oválného obličejce lemovaného hnědými vlnitými vlasy na ni hleděly oči měnící barvu podle světla: jednou byly zelené, jindy zas azurově modré. Úplně stejné rysy měla i dívka, která se šťastně usmívala na rodinných portrétech v hale Mercerových, ta samá dívka, jejíž šaty teď Emmu štípaly do kůže, jako by vycítily, že Emmino tělo do nich nepatří.

Kolem krku Emmě visel Suttonin řetízek se stříbrným medailonkem – ten, kterým ji před několika dny u Charlotty v kuchyni někdo škrtil – a Emma si byla jistá, že když Sutton přišla o život,

měla ho na krku i ona. Když se teď Emma hladkého medailonku dotkla nebo se blýskal v zrcadle, pokaždé jí připomněl, že ačkoli je tohle všechno náročné, musí vraha své sestry vypátrat.

Dveře se rozletěly a dovnitř pronikl hlahol z jídelny. Emma se otočila a spatřila, jak si to k ní po navažském koberci šine dívka vysokoškolského věku v růžovém tričku s logem místního klubu na prsou. „Ehm, jste Sutton Mercerová?“

Emma přikývla.

Dívka zalovila v kapse khaki kalhot. „Tohle vám někdo posílá.“ Podala jí modrou krabičku Tiffany, velikosti asi jako na prstýnek. Na malé jmenovce na víčku stálo: PRO SUTTON.

Emma vykulila oči. „Od koho to je?“ Měla trošku strach si krabičku vzít.

Dívka pokrčila rameny. „Teď to přivezl messenger a nechal to u baru. Vaše kamarádky říkaly, že jste tady.“

Emma zásilku váhavě převzala. Dívka se otočila a vyšla ze dveří. Emma nadzvedla víčko, a když uviděla sametovou krabičku, hlavou jí prolétlo pár možností. Na okamžik zadoufala, že je to dárek od Ethana, a vzápětí jí trošičku zatrnulo, jestli se jí Garrett nesnaží získat zpátky.

Při otvírání krabička vydala tichý vrzavý zvuk; z kapsičky na spodní straně víčka čouhal kousíček papíru a na sametové podušce se třpytil stříbrný přívěsek ve tvaru lokomotivy.

Emma přes lokomotivku přejela prsty a vytáhla srolovaný papírek popsaný hůlkovým písmem.

OSTATNÍ MOŽNÁ NA TEN VTIP S VLAKEM BRZY ZAPO-
MENOU, ALE MĚ BUDE TAHLE VZPOMÍNKA PRONÁSLE-
DOVAT AŽ DO KONCE ŽIVOTA. PĚKNĚ DĚKUJU!

Vtip s vlakem. Emma zastrčila papírek zpátky do krabičky a zaklapla ji. Včera večer v Laurelině pokoji horečně projela nejmíň padesát kanadských žertíků ze Hry lží, ale ani jeden neměl s vlakem nic společného.

Mně najednou prosupěla myslí maličká lokomotivka a s ní se vynořila mlhavá vzpomínka. Houkání vlaku v dálce. Křik a blížící se světla. Bylo to... byly jsme...?

Ale vzpomínka zmizela stejně rychle, jako se objevila.

KRIMINÁLKA TUCSON

Ethan Landry otevřel kovovou branku na veřejné tenisové kurty a vešel. Emma sledovala, jak se loudá – ramena svěšená a ruce v kapsách – směrem k ní. Přestože už bylo po desáté, na obloze zářil měsíc, takže jasně rozpoznala Ethanovy dokonale ošoupané džínsy, obnošené conversky a nepoddajné tmavé vlasy, které se rošťácky kroutily přes límec tmavomodré flanelové košile. Po zemi za sebou táhl rozvázanou tkaničku.

„Nebude ti vadit, když nechám zhasnuto?“ Ethan ukázal na automat; stačilo vhodit minci a rozsvítily by se obrovské reflektory pro večerní sportování.

Emma zavrtěla hlavou a cítila, jak jí nadskočil žaludek. Být s Ethanem potmě vůbec neznělo špatně.

„Tak co máš s tím vlakem?“ zeptal se. Před pár hodinami mu Emma poslala zprávu, v níž se zmínila o lokomotivě a prosila Ethana, aby přišel na kurt. Tenisové kurty se staly místem jejich schůzek, protože jim poskytovaly dostatek soukromí.

„Tohle někdo nechal Sutton ve sportovním klubu a přidal lístek se vzkazem.“ Emma podala Ethanovi stříbrný přívěsek a zopakovala, co stálo na lístku: přitom jí přeběhl mráz po zádech.

V dálce zaburácela motorka. Ethan otáčel přívěsek v dlani. „Já o žádném vlaku nic nevím, Emmo.“

Emmě škublo srdce, když ji Ethan oslovil jejím pravým jménem. Pocítila obrovskou úlevu, jenže zároveň jí to připadalo nebezpečné. Vrah ji varoval, že nesmí nikomu prozradit, kdo je, a ona jeho příkaz nedodržela.

„Ale řekl bych, že ten, kdo ti to poslal, se toho kanadského žertu zúčastnil,“ pokračoval Ethan, „nebo se stal jeho obětí.“

Emma přikývla.

Na chvíli zmlkli a zaposlouchali se do osamělého basketbalového driblování na nedalekém hřišti. Pak Emma sáhla do kapsy. „Něco bych ti chtěla ukázat.“ Podala Ethanovi iPhone, a jak o sebe náhodou zavadili prsty, žaludek jí udělal kotrmelec – Ethan byl vážně moc pěkný kluk.

Musela jsem uznat, že s tím svým ledabyle upraveným zevnějškem a zadumaným, tajemným kukučem má opravdu něco do sebe. Bavilo mě sledovat, jak se moje sestra zamilovává. Zdálo se mi, že nás to sbližuje, a být naživu, určitě bychom to spolu důkladně probíraly.

Ethan projížděl stránku, kterou mu otevřela. „Tohle je seznam všech lidí, se kterejma měla Sutton co dělat,“ vychrlila Emma na vysvětlenou. „Prošla jsem si úplně všechno – její Facebook, mobil, e-maily. A den Suttoniny smrti mi téměř s jistotou vychází na jednatřicátýho srpna.“

„Jak si tím můžeš bejt jistá?“

Emma se rychle nadechla. „Mrkni na tohle.“ Ťukla na ikonku Facebooku. „Já jsem Sutton napsala jednatřicátýho srpna večer ve dvacet dva třicet.“ Natočila displej tak, aby si Ethan mohl zprávu přečíst. *Sice to zní šíleně, ale myslím, že jsme dvojčata. Nejsi náhodou adoptovaná?* „A Sutton mi odepsala v nula padesát šest. Koukni.“ *Bože můj! Já tomu nemůžu uvěřit. Ano, jsem adoptovaná...*

Ethanovi se mihl v obličejí zmatený výraz. „A proč si teda myslíš, že jednatřicátýho zemřela, když ti ještě po půlnoci psala na Facebook?“

„Já byla jediná, komu Sutton tý noci psala, a s nikým jiným ani netelefonovala.“ Emma našla Suttonin výpis volání z třicátého prvního srpna. Poslední přijatý hovor byl v 16.32 od Lilianny

Fiorellové, jedné z jejích kamarádek. Pak ve 20.32 NEPŘIJATÝ HOVOR, LAUREL. Další tři nepřijaté hovory ve 22.32, 22.45 a 22.59 od Madeline. Emma přešla na výpis z dalšího dne, kdy od rána následovaly jen samé nepřijaté hovory: 9.01, Madeline; 9.20, Garrett; 10.36, Laurel.

„Třeba měla moc práce, a tak to nezvedala,“ napadlo Ethana. Vzal zas telefon, klikl na Suttonin Facebook a prohlížel vzkazy na Zdi.

Emma popadla Suttonin medailonek. „Prošla jsem si všechny Suttoniny hovory za celý letošní rok. Prakticky pokaždý, když jí někdo volal, tak to zvedla. A když to náhodou nezvedla, tak dotyčným potom zavolala zpátky.“

„A co tenhle vzkaz z jednatřicátýho?“ zeptal se Ethan a ukázal na displej. „Nemohlo by to znamenat, že chtěla mít od všech pokoj?“ Poslední vzkaz napsala Sutton pár hodin předtím, než dostala zprávu od Emmy. *Taky byste někdy nejradši utekli? Já občas jo.*

Emma důrazně zavrtěla hlavou. „Moji sestru jen tak něco nerozhodilo. Dokonce ani to, že ji holky málem uškrtily.“ Při vyřčení slov *moji sestru* měla najednou hluboký a silný pocit sounáležitosti se Sutton. Emma zpočátku taky zvažovala, jestli Sutton prostě jen neutekla z domova – nastrčit na své místo znovunalezené dvojce by klidně mohlo být součástí promyšleného kanadského žertu – ale od toho napadení v Charlottině domě už o Suttonině smrti vůbec nepochybovala.

„Ethane, schválně o tom zkus přemýšlet,“ pokračovala. „Sutton zničehonic jen tak plácne, že by nejradši utekla... a vzápětí ji někdo zabije? To by byla moc velká náhoda. Co když Sutton tenhle vzkaz vůbec nepsala – co když ho napsal vrah? Řekl si, že až rodina začne Sutton postrádat, podívá se na její Facebook a dojde k závěru, že utekla. Nikoho nenapadne, že je mrtvá, takže nikdo nebude pátrat po vrahovi. Prostě skvělej způsob, jak za sebou zamést stopy.“

Ethan koulel chodidlem po zemi zapomenutý tenisový míček, jehož křiklavě žlutou tkaninu narušovala trhlina podél švu. „Ale to pořád ještě nevysvětluje, jak je možný, že ti Sutton pár hodin

nato odpověděla na zprávu a pozvala tě do Tucsonu. Kdo ti teda psal?“ Chvění v Ethanově hlase prozrazovalo nervozitu.

Emmě přeběhl mráz po zádech. „Já myslím, že obě zprávy napsal vrah,“ zašeptala. „Jakmile se dozvěděl, že existuju, chtěl, abych přijela a vklouzla do Suttonina života. Kde není mrtvola, tam není vražda.“

Ethan sklouzl očima přes kurt, jako by Emmě pořád nevěřil, ale já si byla téměř jistá, že moje sestra má pravdu. Probudila jsem se v Emmině životě 31. srpna večer, jen pár hodin předtím, než mě Emma objevila na tom brutálním videu. A připadalo mi dost nepravděpodobné, že bych mohla být ještě naživu a zároveň někde poletovat jako svůj vlastní duch.

Emma se zadívala na tmavé siluety stromů v dálce. „Takže co Sutton tý noci dělala? Kde byla a s kým?“

„Našla jsi v jejím pokoji nějaký stopy?“ zeptal se Ethan. „Třeba e-maily nebo poznámky v kalendáři?“

Emma zavrtěla hlavou. „Prolistovala jsem její deník, ale zápisky v něm jsou tak zkratkovitý a nahodilý, jako by Sutton tušila, že se to jednou dostane do nepovolanejch rukou. A nikde ani zmínka, co dělala ten večer, než umřela.“

„A co třeba nějaký paragon v kapse? Nebo zmuchlanej papír s poznámkama v koši?“

„Nic takovýho.“ Emma klesla pohledem do prostoru mezi svými chodidly. Najednou na ni padla šílená únava.

Ethan vzdychl. „No dobře. A co její kamarádky? Zjistila jsi, kde ten večer byly?“

„Ptala jsem se Madeline. Říkala, že si to nepamatuje.“

„To je nejjednodušší.“ Ethan šoupal špičkou tenisky po povrchu kurtu. „Madeline si ovšem docela umím představit jako vražedkyni. Půvabná šílená baletka, opravdová *Černá labuť*.“

Emma se uchechtla. „To je trošku přehnaný, nemyslíš?“ Minulý týden si s Madeline párkrát někam vyrazila. Dokonce si upřímně popovídaly o Thayerovi a dusily se smíchy při lázeňské bahenní koupeli. Madeline vlastně připomínala Emminu otrlou, ale dobro-

srdečnou kamarádku Alexandru Stokesovou z Hendersonu v Nevadě.

„Možná Madeline nelhala.“ Emma upřela oči na Ethana. „Ty si snad pamatuješ, cos dělal jednatřicátýho?“

„Náhodou jo. To byl první den meteorickýho deště.“

„Aha, Perseidy,“ pokývala hlavou Emma. Když se totiž s Ethanem setkala poprvé, zrovna pozoroval hvězdy.

Ethanovi se vloudil do obličeje nesmělý úsměv, jako by si na ten okamžik taky vzpomněl. „Přesně tak. Nejspíš jsem byl na verandě. Meteorickéj dešť trvá asi tejdén.“

„A tábořil jsi tam, protože hvězdy jsou mnohem zajímavější než lidi, vid’?“ poškádlila ho Emma.

Ethanovi zrůžověly tváře a odvrátil pohled. „Než *některý* lidi.“

„Mám se zeptat Madeline ještě jednou?“ dumala Emma. „Myslíš, že něco tají?“

Ethan pomalu zakroutil hlavou. „S těmahle holkama člověk nikdy neví. Ne že bych byl zasvěcnej do tajemství tý jejich partičky, ale Madeline a Charlotte na mě vždycky působily takovým divným dojmem. Než ses tu objevila, teda když ještě žila Sutton, tak mi připadalo, jako kdyby neustále soupeřily o její pozornost a postavení v partě zároveň.“ Zahleděl se do dálky. „Jako by ji zbožňovaly i nenáviděly.“

Emma popadla Suttonin telefon, ťukla na ikonku Twitteru a otevřela si profily Suttoniných kamarádek. Mezi zprávami z jednatřicátého srpna nic zajímavého nenašla, ale když přešla na tweety z prvního září, jeden na Madelinině profilu jí padl do oka. Madeline napsala @Chamberlainbabe, což bylo jasně Charlottino uživatelské jméno: *Díky za ten včerejší večer, Char. Opravdové kamarádky musí držet při sobě, ať se děje, co se děje.*

„Opravdové kamarádky,“ zopakoval Ethan ironicky. „Hmm.“

„Cože?“ I Emmě tady něco nehrálo. Tyhle dvě jí spíš připadaly jako upjaté spolubojovnice v dívčí armádě. „Madeline a Charlotte si na nějaký citový projevy zrovna moc nepotrpěj,“ podotkla. „Vlastně vůbec.“